

května 1841, čís. 531 sb. z. s., mluví-li pro to poměry a důvody slušnosti. Dle § 182 c. ř. s. bylo povinností předsedy, dbáti toho, by tyto zvláštní okolnosti a důvody slušnosti byly vysvětleny. Jest zejména nutno zjistiti, potřebuje-li žalobkyně, by byla svým manželem vyživována, jaký má majetek a zda a pokud je schopna, sama se živiti.

Čís. 1473.

Určení výživného mimosporným řízením dle § 16 I. dílčí novely k obč. zák. nemůže se domáhati nemanželské dítě na otci, jenž jest cizozemcem, má řádné bydliště v cizině a v tuzemsku se ani nezdržuje.

(Rozh. ze dne 7. února 1922, R II 257/21.)

Oba nižší soudy vyhověly žádosti nemanželského dítěte, bydlícího v tuzemsku, by otec, rakouský státní občan, bydlící v republice Rakouské, byl v nesporném řízení uznán povinným platiti výživné. Rekursní soud uvedl mimo jiné v důvodech: Právním vyměřil první soud v nesporném řízení podle § 16 I. dílčí novely k obč. zákonu vyživovací příspěvky, ač stěžovatel jest rakouským občanem, poněvadž zůstaly nedotknutými práva a povinnosti cizinců ve smyslu §§ 33—37 obč. zákona vzhledem k tomu, že oba státy převzaly zákony až dosud platné. I když se nepodrobí rakouský občan soudní moci tuzemské, může vyměřeno býti výživné, jsou-li tu předpoklady § 16 I. dílčí novely. Podmínkám § 80 odstavec druhý ex. ř. bylo vyhověno tím, že doručeno bylo usnesení do vlastních rukou stěžovatele.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů.

Důvody:

Nesporné řízení ve smyslu druhého odstavce § 16 první dílčí novely k obč. zák. nevztahuje se na otce nemanželských dětí, který jest cizozemcem, má řádné bydliště v cizině a v tuzemsku se ani nezdržuje. Právo moc tuzemských soudů nesahá v nesporném řízení tak daleko jako v řízení sporném. V onom směru ovládají úpravu mimosporných poměrů právních statuta realia, personalia et mixta a tuzemský soudce může v pochybných případech mimosporných zakročiti proti cizinci jen, pokud zmíněná theorie to ospravedlňuje. Cizinec v cizině bydlící nepodléhá disciplinární moci tuzemských soudů dle § 19 patentu o nesporném řízení a nemůže v záležitostech, týkajících se uznání otcovství a výživy nemanželských dětí, odsouzen býti v tomto řízení, bez jakéhokoli zřetele na kompetenční důvody, a to tím méně, jelikož žaloba a rozsudek jsou přípustné pouze za předpokladů §§ 99 a 101 j. n. V tomto případě je zjištěno, že stěžovatel je rakouským státním příslušníkem, bydlícím v Rakousku, který se v čs. státu ani nezdržuje. Proto jsou usnesení nižších soudů, vydaná v nezákonném řízení, zmatečna.

Čís. 1474.

Sudiště § 88, odstavec druhý j. n. jest opodstatněno i tehdy, byla-li faktura kupitelů platně předána v prodávatelově bydlišti.

(Rozh. ze dne 7. února 1922, R II 21/22.)